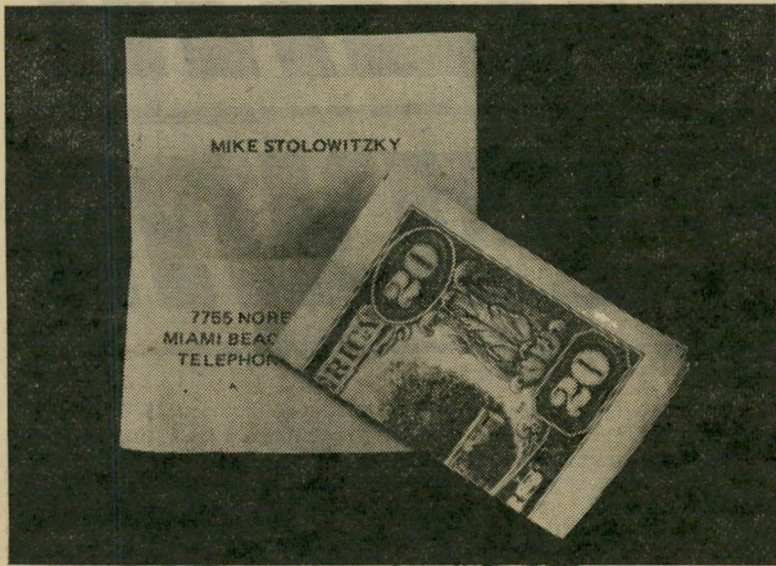

KEEP THE CHANGE סטולוביץקי

שיטה להחלקת החיים באמריקה מצא מייק סטולוביץקי, שאצל כולם החיים והמוות ביד הלשון, ואצלו — זה הפרנסה.

המזמר הדמיס כרטיס-ביקור שנראים מבחוץ כמו שטר מקופל של עשרים דולר. כשאינן מקום במיסעדה, למשל, הוא רק שולף כרטיס-ביקור כזה, באצבע

כרטיס ביקור מחולק הינם

ובאמה, ומאותת בעדינות למלצר הראשי. לפתע יש מקום, והמלצר הראשי מתעשר בסוף היום בידיעה איפה גר מר סטולוביץקי, ומה הוא עושה.

במוניות הוא מורח טיפים כאלה בנדיבות, ולא שוכח להודיע בחיוך ש"אפשר לשמור את העודף". החמור שהבלע תיכף את הטיפ בכיס, נחיה אחר כך הכנס יותר, על בטוח. אמריקה אמריקה, הזחרי. פופאי הגוע.

נה חדש בקלושמרל הללויה צביעה

במכונת כביסה ביתית

רבב. לזה מוסיפים איזו חולצה בסדר גמור, רק שנימאס ממנה, ככה, וצריך ל" החליף לה אישיות. לזה דוחפים איזה בגד בודד של שכנה, שכבר חודשים מחכה עם הפריט היחיד לתפוס טרמפ. ואם רוצים מאוד להעיז, ויש עוד מקום, אזי שמים פנימה גם איזה תיק צד אלגנטי ורך, שצריך לעבור מסכת קבעצערנייה כזה, כי לא דאג להיות בצבע מודרני (יצא

דיידון

איך לכסות איכסים בצורה אמנותית

אגדה!) וזוג נעלי בד מצ'וקמקו. שמים את כל הסיפורים הביילתי-אפש-ריים האלה ביחד, שופכים ישר לתוך ה" תוף את האבקה, ומפעילים על התהליך הכל ארוך ומרתיע בלי ההשרייה. זהו המכונה כבר תכבס, תצבע ותשטוף לבד. כל הפריטים יוצאים עם תעודת-זהות חדשה יפהפיה. חווייה יצירתית. אצלי, למשל, חוץ מזה שהילדה מס' תובבת עם סגול מודרני שאין לחשיג באף חנות, היא תמיד נראית נקיה כזו, שבא לתת לה ביס. רק אמא שלה יודעת מה חיה תמריט הבגד ברבע השעה הראשון. ללבישתו, אבל היא לא מגלה אף פעם. למה לא?

סוף-סוף משווק בארץ צבע בגדים ל" מכונת כביסה. זה דיילון, עולה כ-250 לירות, ומספיק לחמישה קילו כביסה. לא, הוא לא מכתים את המכונה, וגם לא את הכביסות הבאות, בהנאי שמקפידים לספוג את השלולית הקטנה שנקוות על הגומי האוטם במכונות עם חלון קיד-מי.

לא, הצבע לא יורד, חוץ מאשר שלוש-ארבע כביסות ראשונות, שצריך לכבס בנפרד מכביסה לבנה. כן, הוא מכסה כתמים, וכל מיני איכסים על בגדי ה" תינוק, אבל צבע בגוון בהיר, לא מכסה כתם כהה. גוונים בהירים טובים לצבאי עה רק על בדים בהירים אחידים, שרוצים לשנות את צבעם.

קונים מיכל צבע סגול, למשל, ודוחפים למכונה את כל העדויות והדוקומנטים של הכישלונות הפרטיים בתור אדם ללא

כך חולפת

תהילת-עולם

את הסיפור המצחיק הזה שמעתי מי יוסי ינאי, שנראה עדיין זכר רציני למ" רות שלושים וקצת שנותיו. יש לבן-אדם הופעה אגרסיבית מלאת הרומנום — אין מה לדבר. הקיצר, הבחור היה בקונצרט של דייוו גילספי, מיטיב ליבו בהפסקה — כששני ימים קטנים, בני 17, עברו והסתכלו עליו.

"יא אללה!" חשב שהוא משתגע, אבל אוזניו שמעו נכון. "רק זקנים יש כאן תיום".

ספר ללא עקבות

רוצו לקנות את ללא עקבות של צ'ארלס ברליץ. ספר מרתק. מעורר מחשבה. מפחיד. מרגש. מצמרר את העור ומדהים. לקח לי שבוע להירגע ממנו. מובאות שם עובדות מרתקות. קראתי את העסק בנשימה אחת עצורה, יותר טוב מכל סינמה בלש.

דוגמות? מטוס נראה בשעות היום עלידי מאות אנשים. מתרסק במימיו הרדודים של חוף הומה מתרחצים, אך כל עיקבותיו נעלמו. שדרים אחרונים של טייסים שטסו מעל משולש ברמודה, ודיווחים של טייסים ש" חזרו בדרך נס. חוסר המוחלטות של הזמן והמרחב, לפחות זה המוכר לנו כעת. עובי דות חדשות. מפלצותיים. דינמי-חשבונות משולי המציאות. דרכים אל עולמות אחרים. אנשים ההופכים רואים ואינם נראים בניסוי פילדלפיה. מה שגותר לשאול, זה כמו בבועות: מגורים? מסוקרנים? מרוחקים? כל זאת יתברר, ועוד הרבה יותר, בללא עקבות.

של הפירסום. אצלי הם לא רצו לאכול ב" שום פנים ואופן. אמנם, אם כבר מתיישב יתוש על הסליל החשמלי, הוא מקבל טיגון עמוק ויסודי באחוריים, אבל היצורים ה" אלה לא טיפשים. החדר היה חשוך, מלא סחורה לקטלנות. חוץ מאחד, ודאי ה"ש כבראנ'ה. לא נתפס שם כלום. לשיבחס של אגשי אחקור יאמר, שכאשר הגעתי ל" סיכנות למחרת, עם עין חצי סגורה ולחי מנופחת. החזירו לי את הכסף, קש.

כן אפשר גם לצלצל לראש העיר, שאז בטוח איננו לא עסוק עם טלפונים אחרים, אבל זה צעד מאוד לא יעיל. שום נקמות אצלו בבית לא הורגות את היתושים ש" אצלכם. מה שהכי הכי רצוי לעשות, זה לרוץ לבית-המירקחת או לחנות הכולובויניקית הקרובה, לשלשל 650 לירות, ולקנות את GEO — דוחה היתושים החשמלי, שנתקע ישר בתקע, כמו גורית-לילה, וצורך שום כלום חשמל. זה הדגם הכי זול שבשוק, ולטעמי גם הכי פרקטי. אנחנו משתמשים בו מזה חודש-נקיי-מסוימים, השלום וה" שלווה שורים כבר במעוננו. לאריזה מצורפת גם טבליות מלאות ריח.

אי-רופו אולימפיאדה

ברוסיה המעטירה, נוסעים שלושה ב" רכבת לאובקיסתאן. אחד מהם נאנח לפתע אנחה קורעת לב.

השני ירק מוכטה שסדקה את החלון. השלישי הביט, רועד, לכל הכיוונים, ו" בקול חלש הציע: רבותי, אולי נפסיק לדבר על עניינים מדיניים?

פטנטים

לוחמת

כסח בני-אדם

- יתושים

כשמישהו מבני-הבית, הידוע בדרך כלל כשפוי לחלוטין, מנספף מגבות באוויר, חובט אותן בקירות, ורץ בין החדרים בצעקות, "אני יהרוג אותם אני יהרוג אותם", שתדעו מעל לכל ספק: לאיש יש עסק עם היתושים. גם השכנים שמעבר לדיקט הקרוי משום-מה קיר, שבאמצע ה" לילה מוחאים כפיים בקצב, ומתבלים זאת מדי פעם עם איזה "אוח!" פראי, אולי רוקדים פלמנקו במיטה. זאת אומרת אולי בעצם כן, אבל בטוח לא מהסיבה הנכונה. אפילו סיטוס הרשע השתגע מיתוש ב" ארון, או זילברקרנץ הטוב המצוי, שלא יצא מדעתו?

העיסוק הקיצני הלאומי זה לרדוף עם אירוסולים מלאים רעל יקר, ולרסס עם רצח בעיניים. כל בני-הבית מתמוטטים כאחד, נשככים כמו פגרים, מתים על ה" מקום מהריח. אבל היתושים חיים, מרגי" שים טוב, וגם מביאים את החברים שלהם בפעם הבאה. חוץ מאינפנטיל אחד ב" מישפחה, שתמיד נהנה לרסס ולהרגיש סטיב אוסטין, אף אחד לא נהנה מהעסק הזה. אומרים לי שאפשר להתמרח בכל מיני כימיקלים שדוחים יתושים, אבל, סופית,

GEO

עכשיו יש סדר בשכונה

עם החכמות האלה אסכים להשתמש רק כשחיי יהיו בסכנה, ולא רגע אחד קודם לכן.

רשתות יכלו להיות עסק משכנע, אלמלא חנקו את בני-הבית. אז איפה ה" היגיון, אני שואלת. מה הפץ כבר לבר" מינן המיסכנים, אם יש או אין שם יתושים. ישנו גם ה"קטלן" של אחקור, שאולי טוב נגד זבובים, אבל עם יתושים זה עובד בשיטת יצרני-אכלו, לא-יצרני-א" יאכלו. צריך לחלות שם את החוכמולוג